

VERLATEN BOSCHJE,

DOOR

HÉLÈNE SWARTH.

Bij 't heidekerkhof, waar van levensleed
Wel veilig rusten, moede en kalm, de dooden,
Weet ik een bosch, den wandelaar verboden,
Klein doolhofbosch, dat ik alleen betreed.

Een enkele lijster kweelt er lente's oden.
Het holle pad, fluweelig mosbekleed,
Door struikhout slingert, nauw een voetzool breed,
En 't geurt er zoel naar eikloof, aarde en zoden.

Vannacht zal dolen, wen daar maneglans
Zijn zilver zaait door 't duister van de boomen,
Een lievend paar, dat niet in slaap kan komen,
Met heimlijk fluistren, ijlen schimmedans
En, hand in hand, bezaligd blijven droomen
Tot dageraad verguldt den blauwen trans.
